

Na okraj pádu pravicové vlády

aneb O dočasné (tudiž historicky podmíněné i omezené a tudíž jen zdánlivé) pokrokovosti pravicových myšlenek

Současná ideová prázdnota české pravice poprvé tkví v tom, že první republika a myšlenky a skutky tehdejší pravice jsou od té současné příliš daleko, než aby ta současná byla ochotna ztrácet čas s jejich studiem a pochopením, aby tedy mohla na masarykismus i vysloveně pravicové směry té doby navazovat. Podruhé pak v tom, že tyto staré ideové směry zkrachovaly v okamžiku, když se přiklonily k fašismu (ty pravicovější), zatímco ani ty středovější nedokázaly „ochránit svou republiku“ (tedy tu buržoazní), vybudovanou tak na nedokonalých a chatrných základech (byť sebevzornějších pro jiné státy), resp. nedokázaly ji zachránit ani před německou okupací, ani před socialismem.

Nové (nicméně na starých základech soukromého vlastnictví budované) směry mezinárodní, imperialistické a globalizační koncentrace kapitálu v rukou těch nejbohatších zase neodpovídají tužbám většiny námezdně pracujícího národa a v podobě tzv. konzervativních, neoliberálních i sociálně reformistických programů pravicových stran selhaly poté, kdy byly – vlivem soukromého kapitálu (a tím i klientelismu, nepotismu a korupce) - realizovány v jejich skutečné, egoistické podstatě, resp. když se jejich uskutečněním plně ukázala jejich sobeckost, bezvýchodnost, neudržitelnost a nepřijatelnost pro každého slušně (nesobecky) uvažujícího občana České republiky. Pravicové vlády zkrátka příliš dlouho vládly nikoliv ve prospěch poctivě pracujících (jak jinak, když vládly vždy ve prospěch kapitálu), ale příliš dlouho ve snaze zcela oblbout celý národ svými předsudky a lživou propagandou. Vládly však ve skutečnosti i tak dlouho, aby poskytly pracujícímu dostatek důkazů i času nejen poznat lživost svých slov a sobeckost svých zájmů, ale i zjevné nevýhody JAKÉHOKOLIV kapitalismu i vůči historicky překonané etapě tzv. reálného socialismu.

Privatizací všech relativně pokrokových myšlenek, které tu po staré národní buržoazii ještě zůstaly, tento současný výsměch národní buržoazie (ve skutečnosti sebranky egoistů všeho druhu kolaborujících se zahraničím nebo se po něm závistivě ohlížejícím) natolik znetvořil, znehodnotil (čili po „socialisticku“: zglajšaltoval) historický odkaz buržoazních myšlenek, že prakticky nemá na co z minulosti navazovat (a když už, tak jen na to nejreakčnější). A je tomu tak i dobře: poprvé proto, že si tím pravice sama podřízla větev pod sebou, podruhé proto, aby se znovu novým generacím jakoby „překvapivě“ vyjevilo, že jedinými dědici skutečně pokrokových (tedy vlasteneckých a lidových) národních tradic mohou a musí zákonitě být vždy tolik opovrhovaní komunisté. Proč?

Protože konec konců se tak vždy děje přes nosnou ideu či vizi prospěchu většině, nikoliv ku prospěchu primitivismu a krátkozrakému egoismu. Protože skutečnou historickou pravdu mohou mít jen důsledně dialekticky a zároveň sociálně myslící lidé (nejen, co do šířky, ale i hloubky poznání), lhostejno, zda členové KSČM či nikoliv (neboť všichni se za spojení těchto dvou předpokladů tak jako tak dříve či později stávají svým myšlením komunisté). Protože trvalou budoucností světa není retardující kapitalismus, ale ke kolektivnímu (samosprávnému) rozhodování všech o všem (tedy i o výrobních prostředcích) směřující, ruce i mozky těžce, ale přece jen rozvazující marxismus i leninismus. Ostatně proto neodmítejme klasiky, ale o to více odmítejme ty, kteří je v minulosti mylně vykládali (využívající tak naši neznalosti, ba i odporu), dílem ku prospěchu svých specifických cílů, dílem z jejich vlastního nepochopení i neznalosti nových potřeb a cílů, kvůli čemuž opět povstalo to zlo, proti kterému jsme všichni nuceni se znovu spojovat a bojovat.

Občanům zhnuseným politikou i jakoukoliv ideologií (včetně marxistické či leninské) a „důsledně ji odmítající nebo distancující se od ní“ mohou vzkázat jedno: tak jako čas od času (ku svému prospěchu) jste nuceni k výměně technologie (způsobu příjmu televizního signálu,

zabezpečení počítače, nákupu lepší ledničky či auta), tak budete časem donuceni – lhostejno, zda pokrokem ve svém myšlení či donuceni objektivními okolnostmi (pochopitelně opět ve svůj prospěch, tedy ve smyslu posílení svých občanských práv a zesílení Havlova občanského ideálu „nepolitické“, tedy snad již vskutku občanské politiky - i k výměně nutně zastarávajícího politického (a tím i ústavního) systému za systém nový. Prostě nelze v historii dvakrát vstoupit do téže řeky. Že by to ani jednostranně technicky, přírodovědně, ba i materiálně sobecky uvažující občané nedokázali pochopit? Tak tedy pozor na egoismus, ahistorismus, metafyziku, předsudky a jiné bariéry v myšlení!

Jindřich Fajt